

Simonovits Jenő És Salamon Golda

Itt én vagyok és a férjem, Simonovits Jenő. Ez volt az esküvői képem. A férjem akkor nagyon jól nézett ki, és ő sokkal jobban sikerült a képen, mint én. Férjhez mentem, ezt a férfit ismertem, mert az én édes unokatestvérem volt az ő [első] felesége. Úgy kellett legyen, ezt rendelte a sors. A férjem, Simonovits Jenő -- Jajni, Jojne, mondták zsidóul -- Remetén [Pálosremete, ma Remeti] született, 1907-ben. A mostani háborúban elvitték az első férjemet munkaszolgálatosnak, 1943-ban. Kaptak behívót, és úgy mentek. Magyar idő volt akkor [lásd: magyar idők]. Őket elvitték a frontra, nem is tudták, hogy minket innen elvittek. Azt mondja, hogy a Donnál volt, ott, ahol volt a

legnagyobb csata. Ott nagyon összejöttek az oroszok a németekkel és a magyarokkal [nagy harcok voltak]. Ő úgy került onnan [a Don-kanyartól] vissza, hogy fogságba esett. És oda bejöttek [a táborba] az orosz nők, akiknek a férjük meg a fiaik el voltak a háborúba, hogy ki akar menni dolgozni hozzájuk. A férjem tudott jól oroszul, Remetén, a faluban, ahol ő született, sok ruszin van. Úgyhogy ő jelentkezett, mert tudott beszélni velük. És mint fogoly dolgozott ott egy háznál, ahol gazdálkodás volt. Ő nagyon korán felszabadult, már 1945 márciusában itthon volt. Én a leendőbeli férjem tehát ösmertem. Az első felesége, aki két gyerekkel ment el, nem tért vissza [a deportálásból]. Azok is itt laktak, ebben az utcában, szemben velünk. Ő is ösmert nagyon jól engem, hazulról, a szüleimet is, minden. És így lettem én az ő felesége. Az első férjemmel csak egyházilag voltam megesküdvé, polgárilag nem. Azt mondta a férjem, ha van gyerek, akkor érdemes foglalkozni azzal, hogy esküdjünk meg, de ha nincs gyerek, nincs semmi értelme. Gyerek köztünk nem volt. Én nem hibáztatom őt, mert neki volt felesége és gyereke, de ő soha nem engedett engem, hogy menjek egy orvoshoz, vizsgáltsam meg magam, hogy hátha talán csak valami kisebb hiba van. Én akartam volna, hogy legyen legalább egy gyerekem. Ő azt mondta, hogyha nincs az Istentől, így rendesen, ő nem enged orvoshoz, ő nem enged operálni, nem enged fürdőbe, nem enged sehová. Nem akart elengedni sehová. És úgy aztán vele éltem harminc évet. Amíg az első férjem élt, nem tudtam menni sehová, gazdálkodással foglalkoztunk, és nem hagyhattam el a házat. Tartottunk mi mindenféle majorságot, voltak tehének, voltak lovak, és a férjem nem akart maradni egyedül egy napot se. Miután másodszor férjhez mentem, a férjemet itthon hagytam, és én tudtam menni. 1973-ban voltam Izraelben, 1975-ben pedig voltam Amerikában. Cseáú [Ceausescu] idejében két évente engedtek csak [ki az országból]. Akkor tizenháromezer lej volt a repülőjegy Amerikába jövet-menet, Izraelbe pedig kétezer-ötszáz lej.